"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ଚଢତି କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ଥାନର ଯୁଗ ଅଟେ, ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ଚଢତି କଳା ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବକା ଭଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମର ଉତ୍ଥାନ ହେଲେ ସାରା ବିଶ୍ୱର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ବାବା ସମସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି— କାହିଁକି ?

ଉ□ର:- କାହିଁକି ନା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେଉଛ, ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉ□ୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନୁହେଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପତଙ୍ଗ ଅଟ, ତୁମର ଡୋର ମୋ ହାତରେ ଅଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛି ।

ଗୀତ:- ଆଖିର ୱହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଅମର କଥା କିଏ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ? ଅମର କଥା କୁହ, ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା କୁହ ବା ତିଜରୀ କଥା (ତୃତୀୟନେତ୍ରର କଥା) କୁହ - ଏହା ହିଁ ତିନୋଟି ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ଏବଂ କିଏ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ? ସତ୍‌ସଂଗ ତ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରିଛନ୍ତି । ସେଠାକୁ ତ ଯେକେହି ବି ଯାଇପାରିବେ । କହିବେ ଅମୁକ ସାଧୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ ବା ଶିବାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଭାରତରେ ତ ଅନେକ ସତସଙ୍ଗ ରହିଛି । ଗଳି-ଗଳିରେ ସତସଙ୍ଗ ଅଛି । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ଅଧ୍ୟୟନ କରି ସତସଙ୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ସବୁ ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ହେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ପରମାତ୍ମା । ତୁମେ କହୁଛ ଏବେ ବାବା ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ନିରାକାର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ କହିବେ ବାଃ ଈଶ୍ୱର ତ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନଥାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏଠାରେ କୌଣସି ସାକାର ମନୁଷ୍ୟ ପାଠ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କେଉଁଠି ବି ଯାଅ, ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶରୀରଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ନିରାକାର ଗଡ ଫାଦର କୁହାଯାଏ, ସେହିଁ ନିରାକାର ପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ଯେଉଁ କଥା ସବୁ ଶୁଣି-ଶୁଣି ଆସିଛ, ଇଏ ଅମୁକ ପଣ୍ଡିତ ଅଥବା ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଅନେକାନେକ ନାମ ରହିଛି । ଭାରତ ତ ବହୁତ ବଡ । ଯିଏ ବି ଯାହା କିଛି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସିଏ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବା ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କହନ୍ତି ଅମୁକ ଗୁରୁ ପ୍ରବଚନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ସର୍ବଦା ଶରୀରର ହିଁ ନାମ ନିଆଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ନିରାକାରଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି, ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ସେ ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ପ୍ରତି କଳ୍ପ ସାରା ଦୁନିଆ ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ଆସି ପାବନ କରନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛ, ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି କ□ା ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି, କେହି-କେହି ପକ୍କା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଅଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଆସିଛ । ଏବେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ଶରୀରରେ ଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହିଥାଏ ଯେ, ମୁଁ ଅମୁକ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ବ□ମାନ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ତ କେହି ବି ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଭାରତରେ ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳର ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବ□ମାନ ଏଠାକୁ ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେବେ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବା ଯେପରି ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ

ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପାର୍ଟ କରିଥାଏ । ଏସବୁ ହେଲା ତାର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ବାକି କେବଳ ଗୀତା ପଢିଲେ କ'ଣ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ମିଳିପାରିବ କି? ବାବା ତୁମକୁ ବ□ମାନ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରୁଛନ୍ତି । ଦେଖ, ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ସଦ୍‌ଗତି ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେହି ବି ଦୁର୍ଗତିରେ ନଥା'ନ୍ତି । ତାହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗ, ଏବେ କଳିଯୁଗ । ଭାରତରେ ପ୍ରଥମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନେ ୮ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ୧୨ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବ□ମାନର ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ତୁମର ସବୁଠାରୁ ଉ□ମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ହେଲ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶାବଳୀ । ଏହା ହେଲା ସର୍ବୋ□ମ ଧର୍ମ । ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ସର୍ବୋ□ମ ଧର୍ମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ । ଦେବତାମାନେ ତ କେବଳ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ଆଜିକାଲି ଅନେକ ସମାଜସେବୀ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ହେଲା ଆତ୍ମିକ ସେବା, ସେମାନଙ୍କର ଶାରୀରିକ ସେବା । ଏହି ସେବା କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ପୂର୍ବ କାଳରେ ଏହି ସବୁ ସମାଜସେବୀମାନେ ନଥିଲେ । ରାଜା-ରାଣୀମାନେ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଉଥିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଲ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଯେତେବେଳେ ବାମ ମାର୍ଗକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ତେଣୁ ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ପୂଜା ହେବା ଦରକାର । ଶିବବାବା ହିଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରିଥିଲେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଶିବବାବାଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛ । ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଚକ୍ରକୁ ସବୁବେଳେ ମନେ ପକାଅ । ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏକଦମ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛ । ଏବେ ତୁମର ଉନ୍ନତିର କଳା ହେଉଛି । କୁହାଯାଏ ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଉପରକୁ ଚଢିବାର ସମୟ ଆସେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ । ମୁଁ ବ□ମାନ ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି କଳା କରାଉଛି । ପତିତ-ପାବନ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ତୁମର ଉନ୍ନତି କଳା ଥିଲା, ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ ।

ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ ମୋର ଜନ୍ମ ଭାରତରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଶିବବାବା ଆସିଥିଲେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏକଥାର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ବ□ମାନ ପୁନର୍ବାର ଆସିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ କୁହାଯାଉଛି । ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ପଡିଥିଲା ଏବଂ ବ□ମାନ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛି । ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ଏହି ବିକାରୀ ପୁରୁଷମାନେ ଉଲଗ୍ନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମକୁ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆପଣ ଆମର ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି ଦ୍ରୌପଦୀର ରକ୍ଷା ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ପୁଣି ଯଦି ବିକାରୀ ହେବ ତେବେ ସତ୍ୟାନାଶ ହୋଇଯିବ, ଏକଦମ ତଳକୁ ଖସିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବେ ପୁଣି କେହି ତ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ ଆଉ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗ । ଯଦି ଯୋଗ କରିବ, ପବିତ୍ର ରହିବ ଏବଂ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଉ ଥିବ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଯେଭଳି ଶଙ୍ଖ, ଚକ୍ର ଆଦି ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସେସବୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ନଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ବିଷ୍ଣୁ ତ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଇଙ୍ଗିତ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ତାହା ହେଲା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ । ତେବେ ଆତ୍ମା କି ପ୍ରକାର ଜିନିଷ ତାହା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଚମକୁଥିବା ତାରା

ଅଟେ, ଯିଏକି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ହୁଏତ କେହି କେତେ ବି ଚେଷ୍ଟା କରୁ, କାଚ ବାକ୍ସ ଇତ୍ୟାଦିରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖି ଯେ ଦେଖିବା ଆତ୍ମା କିପରି ବାହାରୁଛି ? ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ବି ଜଣାପଡୁନାହିଁ, ଆତ୍ମା କ'ଣ ଜିନିଷ ଏବଂ କିପରି ବାହାରିଯାଉଛି ? ବାକି କେବଳ ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ । ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ବିନା ତାକୁ ଦେଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଗୀତାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ, ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତିର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା । ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ମୁଁ ସହନ କରିପାରୁନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଏଭଳି କୌଣସି ତେଜମୟ ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଆସି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସେତେବେଳେ କ'ଣ କିଛି ଜଣା ପଡୁଛି କି? ଏବେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାବା କିପରି ପ୍ରବେଶ କରି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଆସି କଥା କହୁଛି । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ଏଥିରେ କାହାର ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ଛାଡିଦିବାକୁ ପଡିନଥାଏ । ଏସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବାର କଥା, ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ନା । ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଡାକିଥା'ନ୍ତି ନା । ଆଗରୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଡାକି ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ମନ୍ଦ ପଚାରୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେଣି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବି । ୮୪ ଜନ୍ମର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତେବେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ଆସିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବେ । ସେମାନେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପଠାଇଥିଲି । ସେଠାରେ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ତୁମେ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପଠାଇଥିଲି । ସଂଗମଯୁଗରେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଗୀତାରେ ପୁଣି ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଢି ଚଢୁଛୁ ପୁଣି ଓହ୍ଲାଉଛୁ । ଉତ୍ଥାନର କଳା ପୁଣି ପ□ନର କଳା ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କର ଉତ୍ଥାନର ଯୁଗ । ଯେଉଁ ଯୁଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉତ୍ଥାନ ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଏବେ ଉପରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ପୁନର୍ବାର ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମନଥିଲା । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ପରେ ପୁଣି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ବାମମାର୍ଗକୁ ଯାଇ ଯଥା ରାଜାରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ହେ ଭାରତବାସୀ ତୁମେମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଥିଲ ।

ଏବେ ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଧର୍ମ ନଥିବ ସେତେବେଳେ ତ ସ୍ଥାପନା ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ତେବେ ସ୍ଥାପନା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ କରିବେ ନା । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ତ କରିବେ ନାହିଁ । ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ରଚନା କରାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ବ□ମାନ ତ ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେଲେ ଏକଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ମହିମା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ମିଶି କିପରି ଏକ ହୋଇ ରହିବା । ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ତ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଇଏ ବହୁତ କରିଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମିଳିଯାଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ସତ୍ ଶ୍ରୀ ଅକାଳ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ତ ବହୁତ ପଢୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଦୁନିଆ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଭାରତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଭାରତର କେବେ ବି ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ କି କେବେ ପ୍ରଳୟ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓସ୍ତ ପତ୍ର ଉପରେ ସାଗରରେ ଭାସି ଭାସି ଆସିଥିଲେ - ତେବେ ଓସ୍ତ ପତ୍ର ଉପରେ ତ ଶିଶୁଟିଏ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଗର୍ଭରୁ ବହୁତ

ଆରାମରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ସେଠାରେ ଗର୍ଭ ମହଲ କୁହାଯାଏ । ଏଠାରେ ହେଲା ଗର୍ଭଜେଲ୍ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଲା ଗର୍ଭ ମହଲ । ଆତ୍ମାକୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ, ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ନା ରଚୟିତାଙ୍କୁ, ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ, ବାବା ହେଲେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମେମାନେ ମାଷ୍ଟର ସାଗର । ତୁମେ ମାତାମାନେ ଜ୍ଞାନର ନଦୀ ଅଟ ଏବଂ ଗୋପ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଇମାନେ ହେଲେ ଜ୍ଞାନ ମାନସରୋବର । ଏମାନେ ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଲ ସରୋବର । ପ୍ରବୃ□ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ତୁମମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ଏବେ ପତିତ ଗୃହସ୍ଥ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏକଥା ସର୍ବଦା ମନେ ରଖ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି, କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ ସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ତାହା ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରୂପି କବରସ୍ଥାନ ବା ଶ୍ମଶାନକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ମାୟାର ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସିବ ସେସବୁକୁ ଡରିବାର ନାହିଁ । ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସିବ କିନ୍ତୁ କର୍ମେଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୁଲ୍ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ । ତୋଫାନ ସେତେବେଳେ ଆସିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଥାଅ । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ସେସବୁ ହେଲା ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକର ଯାତ୍ରା କିନ୍ତୁ ଏହା ଅମରଲୋକକୁ ଯାତ୍ରା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ, ଶିବଜୟନ୍ତୀ ଉପଲକ୍ଷେ କେତେ ଅଭିନନ୍ଦନ ବା□ ପଠାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ମିଳିବା ଉଚିତ୍ କାରଣ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ତୁମେମାନେ ହିଁ ହେଉଛ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉ□ୀର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ନମ୍ବର ଏବଂ ଭଲ ପଦ ମିଳିବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ଏବେ ତୁମେମାନେ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରୁ ମୁକ୍ତିପାଉଛ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ପତଙ୍ଗ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଡୋର ବାବାଙ୍କର ହାତରେ ଅଛି । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । କାରଣ ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉ□ୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ ନୁହେଁ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖାଯାଉଛି, ସେସବୁକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଆମେମାନେ ଅମରଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କରୁଛେ, ସେଥିପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗର କୌଣସି କଥା ଆମର ମନରେ ନ ରହିବା ଦରକାର, ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକର୍ମ ନ ହେଉ ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖମୟ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆବାହନ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୁଅ ।

ଯେତେ ଯେତେ ଅନ୍ତିମ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତି ନିକଟକୁ ଆସିବ ସେତେ ଅଧିକ ଶବ୍ଦଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ସ୍ଥିତି ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଲାଗିବ – ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ହିଁ ସର୍ବଦା ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ହେବ ଏବଂ ସେହି ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖମୟ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସହଜରେ ଆବାହନ କରିପାରିବ । ଏହିଭଳି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ଥିତି ହିଁ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସ୍ଥିତି । ଏହି ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଯେତେ ବି ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ନିକଟରେ ସନ୍ଦେଶ ପହ□ାଇ ପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୁଅ
ତେବେ ସଂଗଠନ ଏକମତ ହୋଇଯିବ ।